עמך משום שכינה עמך יעמדו מחוץ לאהל ולא יבאו לאהל **משום** שכינה **לשון אחר לשון** שכינה שהשרה שכינה עליהם הוצרכו להיות משה עמהן כדכתיב (במדבר יא) והללמי מן הרוח אשר עליך וגו': **בדומין לך**. מיוחסין ומטוקין ממום: **ורבנן**. נפקא להו מדומין לך "מושלו אתך" דסנהדראות קטנה תורה אור שנאמרו ביתרו וילפא גדולה מקטנה: **ומנים חלק**. לא נכתב עליהן 'זקן': **מי שעלה בידו חלק כו'**. ומנים מאותן שכעים שהלכו ליטול עלה בידו חלק ונשתיירו שני פתקין שהיו כתובין בקלפי שהיו של אלדד ומידד שלא הלכו ליטול שנתיירו שלא יעלה בידן חלק*: **ולקחם ממשם ממשם**. בכתורות הטודפים על מנין הגויים: **אמר לפן**. לכל הכתורות כתוב עולו פיתקיכן: **שכל הנביאים כולן**. אותן שכעים זקנים נתנבאו אותה שעה רלשונה לנדה כעוד עליהם הרוח שכיות האהל ופסקו: **על מסקי אלין**. לזרך שעה היתה: **לא מקרי אנים** (ג). אלא אנים: **אילימא** (ד) **דכתיב בהו** ולא יספו" ומפרשה ליה ולא יוסיפו: **אלא מעתה קול גדול ולא יסף**. דכתיב הכי נמי דלא "אוסיף אלא על כרחיך דלא פסק הוא, קול שכינה היו פסק: **אלא כמוסיפין ודברי הכל**. דתנן בהיו בודקין (לקמן דף מ:) אחד עשר מזכין ואחד עשר מחייבין **ות"ר אומר** מחייבין אנים דהשתא הוה ליה בית דין שקול, דאינו יודע כמאן דליהיה הוא ופסו לה כל ליל משכחת ליה על פי אנים י"ל מזכין וי"ג מחייבין: **וכסנהדרי גדולה**. לר' יהודה זוגות היו: **כמוסיפין**. עומדין ב"ד שקול כדפרישית: **פטינא**. דהכי בהדיא תנן (שם) וכמה מוסיפין אנים אנים, וכיון דאחד אמר "אינו יודע" הוו להו ב"ד שקול: **ומי אמר טעמא**. מרלה פנים לתורה ומרלה פנים לזכות ומשום הכי מספקא ליה: **כיון דנמיני** דבעוי הלנת דין בפרק היו בודקין (שם) אתם לא מלאו לו זכות יום ראשון מלינין אותו למחרת שמא ימצאו להם טעמי זכות: **בעלי קומה ומראה**. שתהא לימתן מוטלת על הבריות: **ובעלי כשפים**. להמית מכשפים הבטוחים בכשפיהם להגלל מידי ב"ד ולגנות על המכשפין המסיתין ומדיחין בכשפיהן כגון המגריס: **מפי מסורגמן**. כשבתין עדי לועזים להעמיד להעיד בפניהם לא יצטרכו להעמיד מליצים ביניהם דהוה ליה עד מפי עד: **ממתורגמן**. דבר מ"ב אינה מדבר ואמר לו אמר אמר המקבא אמר לו אמר יתן כל עמ ר' נאיים כי יתן ר' אות ראות אליפא

הלכה לפני רבו, בשלמא למ"ד הנך תרתי היינו דכתיב "מי יתן", אלא למ"ד "משה מת" מינח דוה ניחא ליה? אלא הבא כתיב "ויתנבאו" "התם כתיב "מתנבאים": עדיין מתנבאים והולכים, בשלמא למ"ד משה מת היינו דכתיב "אדוני משה כלאם" אלא למ"ד הנך תרתי מאי "אדני משה כלאם"? דלאו אורח ארעא-דהוה ליה כתלמיד המורה לא סיימוה קמיה, מאי "כלאם"? א"ל הטל עליהן צרכי ציבור והן כלין מאיליהן: מניין להביא עוד שלשה: סוף סוף לרעה ע"פ שנים לא משכחת לה: אי אחר עשר מזכין ושנים עשר מחייבין אכתי חד הוא, אי עשרה מזכין ושלשה עשר מחייבין תלתא הוו! א"ר אבהו אי אתה מצא אלא במוסיפין ודברי הכל, ובסנהדרי גדולה ואליבא דרבי יהודה דאמר שבעים ואי"ר אבהו במוסיפין, עושין ב"ד שקול לכתחילה, פשיטא? מהו דתימא הא דקאמר "איני יודע" כמאן דאיתיה דמי ואי אמר מילתא שמעינן ליה קמ"ל דהאי דקאמר "איני יודע" כמאן דליתיה דמי א) ואי אמר מעמא לא שמעינן ליה. אמר רב כהנא סנהדרי שראו כולן לחובה פוטרין אותו, מ"ט? כיון דגמירי *הלנת דין למעבד ליה כזכותא והני תו לא חזו ליה. א"ר יוחנן אין מושיבין בסנהדרי אלא בעלי *קומה, ובעלי חכמה, ובעלי מראה, ובעלי זקנה, ובעלי כשפים ויודעים בע' לשון שלא תהא סנהדרי שומעת מפי המתורגמן אמר רב יהודה אמר רב אין מושיבין בסנהדרי אלא מי שיודע לטהר את השרץ מה"ת, אמר רב אני אדון ואטהרנו ומה

עמך"-עמך ואת בהדייהו, ורבי יהודה (ה) "עמך" *משום שכינה, **ורבנן אמר קרא** "ונשאו אתך" במשא העם אתך ואת בהדייהו ורבי יהודה *"אתך" בדומין לך, ורבנן "מוהלל מעליך ונשאו אתך נפקא ליה סנהדרי גדולה מסנהדרי קטנה/ת"ר ויישארו שני אנשים במחנה אומרים בקלפי נשתיירו שבשעה שאמר לו הקב"ה למשה "אספה לי שבעים איש מזקני ישראל" אמר משה כיצד אעשה: אבדור ששה מכל שבט ושבט ונמצאו שנים יתירים, אבדור חמשה חמשה מכל שבט ושבט ונמצאו עשרה חסרים, אבדור ששה משבט זה וחמשה משבט זה הריני מטיל קנאה בין השבטים, מה עשה, בירר ששה ששה והביא שבעים ושנים פיתקין, על שבעים כתב 'זקן' ושנים הניח חלק, בללן ונתנן בקלפי אמר להם: בואו וטלו פיתקיכם כל מי שעלה בידו 'זקן' אמר "כבר קידשך שמים, מי שעלה בידו חלק אמר: המקום לא חפץ בך, אני מה אעשה לך, ויצא בדבר אתה אומר ולקחת חמשת חמשת שקלים לגולגולת" אמר משה: "כיצד אעשה להן לישראל, אם אומר לו "תן לי פדיונך וצא", יאמר לי "כבר פראני בן לוי" מה עשה: הביא עשרים ושנים אלפים פיתקין וכתב עליהן 'בן לוי' ועל שלשה ושבעים ומאתים כתב עליהן 'חמשת שקלים' בללן ונתנן בקלפי אמר להן "טלו פיתקיכם" מי שעלה בידו 'בן לוי' אמר לו "כבר פראך בן לוי", מי שעלה בידו 'חמשת שקלים' אמר לו: "תן פדיונך וצא". רבי שמעון אומר במחנה נשתיירו *בשעה שאמר לו הקב"ה למשה: "אספה לי שבעים איש" אמרו אלדד ומידד אין אנו ראויין לאותה גדולה, אמר הקב"ה הואיל ומיעטתם עצמכם הריני מוסיף לכם שאין נבואתכם פוסקת לעולם וזה היו מתנבאים משה מת ויהושע מכנים את ישראל לארץ. כדכתיב כה אמר ה' האתה הוא אשר דברתי בימים קדמונים ביד עבדי נביאי ישראל הנבאים בימים ההם שנים להביא אותך עליהם. א"ת שנים אלא שנים שני נביאים נתנבאו בפרק אחד נבואה אחת הוי אומר מה הוי אומר זה אלדד ומידד. ומנא לן דלא פסקה נבואתן מדרבא שנאמר ויתנבאו ולגבי דידהו כתיב מתנבאים עדיין מתנבאים והולכין. אדהתי משה כלאם. הטל עליהם צרכי צבור והן כלין מאליהן: מנין לסנהדרי קטנה שהיא כ"ג שנא' ושאמו העדה והצילו העדה בעון עדה שומעת ועדה מצלת. ומנין לעדה שהיא עשרה שנאמר עד מתי לעדה הרעה הזאת. יצא יהושע וכלב הרי עשרים ומנין להביא עוד ג' ממשמע שנאמר לא תהיה אחרי רבים לרעות מכלל שתהיה אחרי רבים לטובה. עוד אחרי רבים להשיב למה לי אלא ללמוד לא כתשייתך לטובה הפייתך לרעה. הפייתך לטובה ע"פ (עד) אחד אבל הפייתך לרעה בעינן שנים הנה כ"ב אין ב"ד שקול מוסיפין עליהן עוד א' הרי כ"ג. ואיסקנא אי אתה מצא הפייה לרעה על פי שנים אלא במוסיפין**

ומה כלים מאליהם. פירוש נטותם כלה דאין שכינה שורה מתוך עגבות אלא מתוך שמחה*: **שיודע** לטהר את הטרף כו'. *זקנה לר"ש דמה לנו בחריפות של הכל לטהר טרף שהטורה מימתו ומפרש ר"ת שיודע לטהר מטומאת נבילות שלא יטמא במשא בכזיס דכון דאתם שטרף ורוחם דמיקרי חיה כדדרשינן בפ' ד' מיתות (לקמן דף נט:) ובכל חיה הרומשת זה נחש אית לן למימר דכל טרפים הוו בכלל לא בנבלת חיה והשתא מטהר ליה בק"ו מנחש שממית ומרבה טומאה וטהור כדדרשינן בת"כ מוכל אוכל על נחון וכ"מ חיה טוכים שאינה ממיתה ומרבה טומאה וממנה במשא אף אני אכיל טרפים הא לא פרכא היא דהכי (ה) דיינין קל וחומר ומה נחש שממית ומרבה טומאה לא הוי בכלל חיה דקרא שאר טרפים מיבעיא והשתא לא שייך חיה טוכים שאינה ממיתה ומרבה טומאה והוא בכלל חיה דהא חיה אינה רומשת אבל טרפים מה שרומשים מוליחין מכלל חיה וכענין זה מפרש ר"ת מאי תולדת הסגאים שרגא חרלה ומאי שרגא דמתחתי שקי דמרוכה (נ"ק ד' פ' וסם) ואין להאריך כאן וכירושלמי ברים אחד דיני ממונות קאמר לא חיטוף ומה עכבר שאינו ממיתו ומרבה טומאה טמא נחש לא כל שכן הוא

ק"ז

[לקמן לו:]

[לקמן לה.] מנחות סה

א) עיין תוס' לקמן לג. ד"ה אחד ב) עי' תוס' מנחות סה. ד"ה בעלי ג) עיין לקמן יג: [וסם לאיתא רבינא]- הגלא מוסא רבא

בנגן שישבו כ"ג ואמרו י"א וכאי יי"א אמרו חייב ואחר אומר איני יודע מוסיפין עליהן עוד ב' כדהנן בסוף פרק היו בודקין אותו ואחר אומר איני יודע יוסיפו דדיינין. כמה מוסיפין ב' נמצאו דולן כ"ה האומר איני יודע אינו עולה מן החשבון נמצאו כ"ד. אמרו י"א וכאי יי"ג אמרו חייב נמצאת הסייה בשנים לדעה. ועל זה אמר ר' אבהו במוסיפין עושין ב"ד שקול לכתחילה כדאמרן: א"ר יוחנן אין מושיבין בסנהדרין אלא בעלי חכמה וזקנה וטראה וקומה ובעלי כשפים ויודעים בשבעים לשון שלא תהא הסנהדרין שומעת מפי התורגמן וכן אמרו אין מושיבין בסנהדרין אלא היודע לטהר השרץ מן התורה אמר רבא אני אדון ואטהרנו ומה

עין משפט נר מצוה

קלט א מיי' פ"ג מהל' סנהדרין הלכה ו סמג עשין מ:

קמ ב מיי' פ"ח מהלכות סנהדרין הלכה כ וס"ט מה הל' כ סמג שם:

קמא ג מיי' וסמג שם מוס"ע מ"מ מ' י"ח סמיע ו וסעיף כ:

קמב ד מיי' שם פ"ע הלכה כ:

קמג ה מיי' שם הל' ו:

קמד ו מיי' פ"ג שם הלכה ו:

נוטאן אולדד ומידד מתנבא

◇ ב' פירושים על "ויתנבאו... במחנה"

ו-מקום נשתיירו (פחות) 2-במחלה נשתיירו (ענוה)

"אבדור"

מבנה

△ ג' דרגות מה היתה נבואתם על אלדד ומידד

נוטאן מתי בסוגר יש הבדל כי רוב על רוב ל שניים

נוטאן/מבנה "אין מושיבין בסנה" תכונות הדרגות לדיות ישב בסנהדרין

ומה נחש שממית ומרבה טומאה, טהור, שרץ שאינו ממית ומרבה טומאה אינו דין שיהא טהור, ולא היא מידי דהוה אקרץ בעלמא. אמר רב יהודה אמר (רב) "כל עיר שאין בה שנים לדבר ואחד לשמוע אין מושיבין בה סנהדרי, ובביתר היו שלשה וביבנה ארבעה: רבי אליעזר ורבי יהושע ור"ע ושמעון התימני דן לפניהם בקרקע מיתבי ושלישית חכמה ורביעית אין למעלה הימנה הוא דאמר כי האי תנא דתניא ושניה חכמה, שלישית אין למעלה הימנה למדין לפני חכמים לוי מרבי דנין לפני חכמים שמעון בן עזאי ושמעון בן זומא ותנן המצרי ותנניא בן חכינאי, רב נחמן בר יצחק מתני חמשה: שמעון שמעון ושמעון ותנן ותנניה רבותינו שבבבל רב ושמואל רבותינו שבארץ ישראל רבי אבא דייני גולה קרנא דייני דארץ ישראל רבי אמי ורבי אסי דייני דפומבדיתא רב פפא בר שמואל דייני דנהרדעא רב אדא בר מניומי סבי דסורא רב הונא ורב חסדא סבי דפומבדיתא רב יהודה ורב עינא חדיפי דפומבדיתא עיפה ואבימי בני רחבה אמוראי דפומבדיתא רבה ורב יוסף אמוראי דנהרדעא רב חמא נהרבלאי מתנו רמי בר ברבי [א] אמרי בי רב רב הונא, ואמר רב הונא אמרי בי רב אלא רב המנונא אמרי במערבא רבי ירמיה. שלחו מתם ר' יוסי בר חנינא מתנו עלה במערבא ר' אלעזר, והא שלחו מתם לדברי רבי יוסי בר חנינא? אלא איפוך שלחו מתם ר' אלעזר מתנו עלה במערבא רבי יוסי בר חנינא וכמה יהא בעיר ויהא ראויה לסנהדרין מאה ועשרים (וכו') מאה ועשרים מאי עבידתייהו? עשרים ושלשה כנגד סנהדרי קטנה ושלש שורות של עשרים ושלשה הרי תשעים ותרתי, ועשרה בטלנין של בית הכנסת הרי מאה ותרי, ושני סופרים ושני חזנין ושני בעלי דינין ושני עדים ושני זוממין ושני זוממי זוממין הרי מאה ואריסר ותניא כל עיר שאין בה עשרה דברים הללו אין תלמיד חכם רשאי לדור בתוכה בית דין מכין ועונשין וקופה של צדקה נגבית בשנים ומתחלקת בשלשה ובית הכנסת ובית המרחץ וביהכ"ס רופא ואומן ולבלר (וטבח) ומלמד תינוקות, משום ר' עקיבא אמרו אף מיני פירא מפני שמיני פירא מאירין את העינים: ר' נחמיה אומר מאתים

ומה נחש שממית ומרבה טומאה, טהור, שרץ שאינו ממית ומרבה טומאה אינו דין שיהא טהור, ולא היא מידי דהוה אקרץ בעלמא. אמר רב יהודה אמר רב "כל עיר שאין בה שנים לדבר ואחד לשמוע אין מושיבין בה סנהדרי, ובביתר היו שלשה וביבנה ארבעה: רבי אליעזר ורבי יהושע ור"ע ושמעון התימני דן לפניהם בקרקע מיתבי ושלישית חכמה ורביעית אין למעלה הימנה הוא דאמר כי האי תנא דתניא ושניה חכמה, שלישית אין למעלה הימנה. למדין לפני חכמים לוי מרבי דנין לפני חכמים. שמעון בן עזאי ושמעון בן זומא ותנן המצרי ותנניא בן חכינאי, רב נחמן בר יצחק מתני חמשה: שמעון שמעון ושמעון ותנן ותנניה רבותינו שבבבל רב ושמואל רבותינו שבארץ ישראל רבי אבא דייני גולה קרנא דייני דארץ ישראל רבי אמי ורבי אסי דייני דפומבדיתא רב פפא בר שמואל דייני דנהרדעא רב אדא בר מניומי סבי דסורא רב הונא ורב חסדא סבי דפומבדיתא רב יהודה ורב עינא חדיפי דפומבדיתא עיפה ואבימי בני רחבה אמוראי דפומבדיתא רבה ורב יוסף אמוראי דנהרדעא רב חמא נהרבלאי מתנו רמי בר ברבי [א] אמרי בי רב רב הונא, ואמר רב הונא אמרי בי רב אלא רב המנונא אמרי במערבא רבי ירמיה. שלחו מתם ר' יוסי בר חנינא מתנו עלה במערבא ר' אלעזר, והא שלחו מתם לדברי רבי יוסי בר חנינא? אלא איפוך שלחו מתם ר' אלעזר מתנו עלה במערבא רבי יוסי בר חנינא וכמה יהא בעיר ויהא ראויה לסנהדרין מאה ועשרים (וכו') מאה ועשרים מאי עבידתייהו? עשרים ושלשה כנגד סנהדרי קטנה ושלש שורות של עשרים ושלשה הרי תשעים ותרתי, ועשרה בטלנין של בית הכנסת הרי מאה ותרי, ושני סופרים ושני חזנין ושני בעלי דינין ושני עדים ושני זוממין ושני זוממי זוממין הרי מאה ואריסר ותניא כל עיר שאין בה עשרה דברים הללו אין תלמיד חכם רשאי לדור בתוכה בית דין מכין ועונשין וקופה של צדקה נגבית בשנים ומתחלקת בשלשה ובית הכנסת ובית המרחץ וביהכ"ס רופא ואומן ולבלר (וטבח) ומלמד תינוקות, משום ר' עקיבא אמרו אף מיני פירא מפני שמיני פירא מאירין את העינים: ר' נחמיה אומר מאתים

ומסרבה טומאה טהור, חלש וכמה ומרבה טומאה כגילות וטומאה מת בטלים הרי הוא מהור בשהוא מת שאינו בכלל שמנה שרצים: נפש חיה. לא קל וחומר הוא דאין זה תומר לא הוא ממית ומרבה טומאה שהרי כמו כן יש קוצים שהן ממיתין ומרבין טומאה והן מהורין: שנים לדבר. בשבעים לשון ואחד לשמוע שיהא מבין בשבעים לשון אע"פ שאינו יודע להשיב: שמעון הפיפני. תלמיד היה ולא נסמך שלא בא לכלל זקנה: שלשים מכפה. סנהדרין שיש בה שלשה מדברים בשבעים לשון חכמה היא וכשירה אלמא שלשה בשבעים לדבר: למידין לפני חכמים. כל היכא דאיתמר "למידין לפני חכמים" הייט לוי שהיה למד לפני רבי: רב נתן. מוסיף שמעון התימני וחמשה לא בא לזקנה ויושבין בקרקע ומשיבין תשובות קושיות לזקנים והייט דנין בהלכה: ופא שלמו מפס לדברי רבי יוסי בר פנינא. מוליא [אני] מכלל רבנן בפ' א' דיני ממונות (לקמן לד:) אלמא שלמו מתם לא' ר' יוסי ברבי חנינא היא: שלש שורות. לקמן תניא להו באחד דיני ממונות (דף לז:) שאם הוצרכו למשך ולהוסיף על הדיינין סומכין מהן: ועשרה בטלנין. עשרה בני אדם בטילין מכל מלאכה להיות מזומנין לבית הכנסת שחרית וערבית דאמרינן בברכות (דף ו:) כיון שבא הקב"ה לבית הכנסת ולא מצא שם עשרה מיד סמם דקיימא לן (מגילה דף ג:) כל כרך שאין בו עשרה בטלנין ניתן ככפר אלא לא חזיא לסנהדרי: שני סופרים. ליכתוב דברי המזכין ודברי המחייבין וכל שעה יושבין לפני הדיינין לקמן בפרק היו בודקין (דף מ:): ושני חזנין. שמשי ב"ד להלקות החייב ולהזמין בעלי דינים לדין: ושני בעלי דינין. שאם לא כן אין מי הם דנין: ושני זוממין. שיחיירלו העדים להעיד שקר שלא יזומו: ושני זוממי זוממין. שמא יתחייב בעל דין על פי עדים ויסכיר שנים להזמין לפיכך צריך שנים אחרים בעיר שיחיירלו אלו מהם אם נבוא להזיס העדים יבא אלו השנים ויזימו אותם: עשרה דברים. ב"כ"ד והגבאים מחלקין להם והוי להו חלק מילי: רופא. למול תינוקות: אומן. מקיז דם: לבלר. לכתוב ספרים: קופה נגבית בשנים ומתחלקת בשלשה. מעמוד מפ' בהשתפון (נ"ב ח:): בית דין מכין ומושבין. הא תמצינן להו לעיל דאיכא סנהדרי, נודין ומתחלקין הוי להו חמשה משיחת בלרי לעיל רופא ואומן ולבלר ומלמד חד גברא הוי לכל חני: מאתים

ומה נחש שממית ומרבה טומאה, טהור, שרץ שאינו ממית ומרבה טומאה אינו דין שיהא טהור, ולא היא מידי דהוה אקרץ בעלמא. אמר רב יהודה אמר רב "כל עיר שאין בה שנים לדבר ואחד לשמוע אין מושיבין בה סנהדרי, ובביתר היו שלשה וביבנה ארבעה: רבי אליעזר ורבי יהושע ור"ע ושמעון התימני דן לפניהם בקרקע מיתבי ושלישית חכמה ורביעית אין למעלה הימנה הוא דאמר כי האי תנא דתניא ושניה חכמה, שלישית אין למעלה הימנה. למדין לפני חכמים לוי מרבי דנין לפני חכמים. שמעון בן עזאי ושמעון בן זומא ותנן המצרי ותנניא בן חכינאי, רב נחמן בר יצחק מתני חמשה: שמעון שמעון ושמעון ותנן ותנניה רבותינו שבבבל רב ושמואל רבותינו שבארץ ישראל רבי אבא דייני גולה קרנא דייני דארץ ישראל רבי אמי ורבי אסי דייני דפומבדיתא רב פפא בר שמואל דייני דנהרדעא רב אדא בר מניומי סבי דסורא רב הונא ורב חסדא סבי דפומבדיתא רב יהודה ורב עינא חדיפי דפומבדיתא עיפה ואבימי בני רחבה אמוראי דפומבדיתא רבה ורב יוסף אמוראי דנהרדעא רב חמא נהרבלאי מתנו רמי בר ברבי [א] אמרי בי רב רב הונא, ואמר רב הונא אמרי בי רב אלא רב המנונא אמרי במערבא רבי ירמיה. שלחו מתם ר' יוסי בר חנינא מתנו עלה במערבא ר' אלעזר, והא שלחו מתם לדברי רבי יוסי בר חנינא? אלא איפוך שלחו מתם ר' אלעזר מתנו עלה במערבא רבי יוסי בר חנינא וכמה יהא בעיר ויהא ראויה לסנהדרין מאה ועשרים (וכו') מאה ועשרים מאי עבידתייהו? עשרים ושלשה כנגד סנהדרי קטנה ושלש שורות של עשרים ושלשה הרי תשעים ותרתי, ועשרה בטלנין של בית הכנסת הרי מאה ותרי, ושני סופרים ושני חזנין ושני בעלי דינין ושני עדים ושני זוממין ושני זוממי זוממין הרי מאה ואריסר ותניא כל עיר שאין בה עשרה דברים הללו אין תלמיד חכם רשאי לדור בתוכה בית דין מכין ועונשין וקופה של צדקה נגבית בשנים ומתחלקת בשלשה ובית הכנסת ובית המרחץ וביהכ"ס רופא ואומן ולבלר (וטבח) ומלמד תינוקות, משום ר' עקיבא אמרו אף מיני פירא מפני שמיני פירא מאירין את העינים: ר' נחמיה אומר מאתים

ממלא

קמה א מיי' פ"ח מה"ל סנהדרין הל' ה:
קמו ב מיי' שם הל' י:
קמז ג מיי' פ"ד מה"ל דעות הלכה כג:

[מ"ש פ"ב מ"ע עדיות פ"ח מ"ו]
[וע' תוס' עירובין יג: ד"ה שיודע]

נוסחא אחרת
רשימה של תאריכים וכינויים של רבנים
(בב"ב ע: ק. קז: וכבל מקומות הללו פי' הרב"ם דייני גולה שמואל וקרנא ובכן כיון דגר' הרב"ם בסוגיא דהכא הכי הוי דייני גולה שמואל וקרנא)

[ציר' הערוך בערך נהר ברזוני וכ"ל הרש"י ביבמות דף מ: ד"ה נהרבלאי אמרי בסנהדרין תפוסים דהוא אמי כל נחתי עכ"ל]

רבינו חננאל

ומה נחש שממית ומרבה טומאה טהור שרץ שאינו ממית לא כל שכן שיהיה טהור. ורחינן ולא היא התם נבי נחש משום קרץ בעלמא הוא כגון אדם שהרגו קרץ ומת ומי שפסא הקרץ: אמר רב כל עיר שאין בה ב' לדבר ואי' לשמוע אין מושיבין בה סנהדרין ובביתר היו בה ג' וביבנה היו בה ד' ר' אליעזר ור' יהושע ור' עקיבא ושמעון התימני דן לפניהם בקרקע ואותבינן עליה דרב אינו כי עיר שיש בה ב' חכמים לדבר דו והתניא שלישית חכמה רביעית אין למעלה הימנה כלומר ג' חכמה בעינן ופריק רב דאמר כי האי תנא דתניא שניה חכמה שלישית אין למעלה הימנה. למדין לפני חכמים לוי מר' אבי' כל מקום שתמצא בתלמוד דנין לפני חכמים סתם. רבן רבותינו שבבבל. וכן כולם אלו דן דנין לפני חכמים. שמעון בן עזאי ושמעון בן זומא ותנן המצרי ותנניה בן חכיני רב נחמן בר יצחק מוסיף אף שמעון בן נגס בהדייהו רבותינו שבבבל רב ושמואל רבותינו שבא"י רבי אבא דייני גולה קרנא דייני א"י ר' אמי ור' אסי דייני פפא בר שמואל דייני דנהרדעא רב אדא בר מניומי סבי דסורא רב הונא ורב חסדא. סבי דפומבדיתא רב [יהודה] ורב עינא חדיפי דפומבדיתא עיפא ואבימי ובני רחבא אמוראי דפומבדיתא רבה ורב יוסף אמוראי דנהרדעא רב חמא נהרבלאי מתנו רמי בר ברוכי אמרי בי רב רב המנונא אמרי בי רב רב הונא ואמיקנא שלחו מתם ר' אלעזר מחייבו עלה [במערבא] ר' יוסי בר' חנינא: כמה יהא בעיר ותרתא ראויה לסנהדרין ק"כ ותשסרי דהני ק"כ בנגד סנהדרי קטנה של כ"ג בכל שורה נמצאו סנהדרין קטנה וג' שורות של צ"ב ועשרה בטלנין בבית הכנסת הרי ק"ב ושני סופרין ושני בעלי דינין ושני עדים וב' זוממין הרי י"ב וק"ב נמצאו קי"ד הוסף עליהן ו' מבה ורופא ואומן ולבלר ומלמד תינוקות הרי מאה ועשרים התניא כל עיר שאין בה עשרה דברים הללו אין ת"ח רשאי לדור בתוכה ב"ד מכין ומושבין וקופה של צדקה נגבית בב' ובית הכנסת ובית המרחץ ובית הכסא ומבה ורופא ואומן ולבלר ומלמד תינוקות משום ר' עקיבא אמרו אף פירות פפני שמאירין העינים. ר' נחמיה אומר

נוסחא אי"ק מ"ג"ם (מסכת כ"ג) כמנין תנו"ם בדיק בד' טיבא ראוי לסנהדרין

הגהות הב"ח

(ה) בא"ר בתוכה בסנים שממשיכין נתם (כ) נמ' ולבלר (ומבנה) תו"מ.

*) [ועי' תוס' עירובין סג: ד"ה רב כתבו תרי רב המנונא הוי כ"ב כינמות סג: ד"ה אמרו ע"ב ותוס' כתובות נ: ד"ה יתיב ותוס' זבחים סו: ד"ה אמרי]

וכ"ג סיא ל"ג מנה וסיום כפירוש רש"י 'דנגבית בשנים ומתחלקין בשלשה' לתרתי תלבים לפו:

הגהות מהר"ב רנשבורג [א] אמרי בי רב. ל"ב ובל אמרי בי רב פתם בגמ"ם משמיה דרב כוא וכ"ב הוס' כאן והרא"ם בנכונות פ' אלו מומין ומיין בזה בספר יבין שמועה דף ה ע"ב: